

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/45702 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 26 april 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover hier van belang, een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 april 2007, verzonden op 2 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

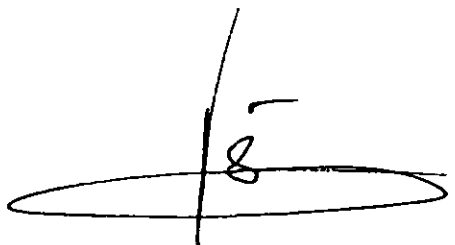
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juli 2007

422.

Verzonden: 27 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

II

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/45702

Datum uitspraak: 26 april 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Chinese nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. M. Stoetzer-van Esch,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Op 14 juni 2004 heeft eiseres toelating als vluchteling gevraagd. Bij besluit van 22 augustus 2006 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd en daarbij ambtshalve besloten dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.

Op 19 september 2006 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 15 maart 2007. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M.M.E. Disselkamp.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van haar asielaanvraag heeft eiseres, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. De ouders van eiseres zijn overleden toen zij nog jong was en zij woonde sindsdien bij haar grootmoeder. Toen haar grootmoeder overleed, bood een persoon die eiseres aanduidt met de naam “grote broer” haar werk aan in de grote stad. Zij is vervolgens naar gereisd per trein en daarna per vliegtuig naar . Hierna is zij wederom per vliegtuig naar een ander land gereisd. Hier werd eiseres gedwongen om seks te hebben met haar begeleiders. Zij is zwanger geraakt van één van deze begeleiders. Op een gegeven moment is zij verder gaan reizen naar Nederland per minibuss, vrachtwagen en auto. Eiseres is door de reisagent achtergelaten op een treinstation. Zij is vervolgens door een Chinese man en vrouw naar een ziekenhuis gebracht. Haar zoon is op geboren in Nederland. Eiseres stelt dat zij bij terugkeer naar China een reëel risico loopt om te worden behandeld in strijd met artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) vanwege het feit dat haar zoon in strijd met de regels voor geboortebeperving is geboren. Uit het Annual Report 2005 van de Congressional-Executive Commission on China van de Verenigde Staten blijkt dat er door lokale autoriteiten lichamelijk geweld wordt gebruikt tegen overtreders van de geboorteregelingen. Eiseres zal haar kind niet kunnen laten registreren omdat zij de boete die daarop staat niet kan betalen en zal als ongehuwde moeder in een positie komen te verkeren die mogelijk tot sociale uitsluiting zal leiden.
3. Bij brief van 1 maart 2007 – door de rechtbank ontvangen op 5 maart 2007 – heeft eiseres de gronden van haar beroep aangevuld. Eiseres voert aan dat zij thans zes maanden in verwachting is van haar tweede kind. Zij overtreedt hiermee de in China gevoerde één-kind politiek. Uit een rapport van ACCORD van 17 maart 2006 en het algemeen ambtsbericht (hierna ook: het ambtsbericht) van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2006 inzake China blijkt dat de hoogte van de bij overtreding van de regels voor geboortebeperving te betalen “social compensation fee” varieert tussen zes maanden salaris en tien keer het gemiddeld jaarinkomen. Een dergelijk hoog bedrag zal door eiseres niet kunnen worden opgebracht, hetgeen tot vervolging zal leiden. Bovendien dreigt volgens eiseres indien zij terug moet keren naar China en gescheiden wordt van de vader van haar ongeborn kind ook een schending van artikel 8 van het EVRM.
4. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eiseres heeft toerekenbaar geen documenten overgelegd ter ondersteuning van haar identiteit, nationaliteit, asielrelaas en reis, zodat verweerder het ontbreken van documenten heeft meegewogen op grond van artikel 31, tweede lid, onder f van de Vw 2000. Verweerder is van oordeel dat het asielrelaas van eiseres op geen enkele wijze asielgerelateerd is. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij en haar kind te vrezen hebben voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat juist zij een verhoogd risico loopt op lichamelijk geweld door de lokale autoriteiten. Bovendien zou zij volgens de wet de bedoelde ambtenaren kunnen aanklagen bij de hiertoe bevoegde autoriteiten. Verweerder verwijst naar het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 15 april 2004 en van juni 2005 inzake China. In laatstgenoemd ambtsbericht staat vermeld dat ‘illegale’ kinderen wel degelijk worden geregistreerd, zij het na het betalen van een

boete. Voor zover sprake is van een sanctie, is deze slechts financieel van aard en kan deze derhalve niet worden aangemerkt als ernstige beperking in de bestaansmogelijkheden van eiseres noch als een handeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. Uit voornoemd ambtsbericht blijkt dat alleenstaande moeders hulp kunnen vragen bij het buurtcomité van hun plaats van herkomst en dat zij aldaar een bijstandsuitkering kunnen aanvragen. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt niet voor deze hulp in aanmerking te komen. Ten aanzien van de door eiseres ingediende aanvullende gronden en de daarbij overgelegde stukken heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiseres deze te laat heeft overgelegd en dat zij hiermee in strijd met de goede procesorde heeft gehandeld. Subsidiair stelt verweerder zich op het standpunt dat de tweede zwangerschap van eiseres geen rechtens relevant nieuw feit betreft.

5. In het verweerschrift (paragraaf 3.3) heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is, nu het relaas van eiseres op geen enkele wijze asielgerelateerd is. Ter zitting heeft verweerder zijn standpunt toegelicht en aangegeven dat verweerder niet zo zeer de door eiseres beschreven gebeurtenissen ongeloofwaardig acht, maar dat verweerder de vrees voor behandeling in strijd met het vluchtelingenverdrag en de vrees voor schending van artikel 3 van het EVRM die eiseres aan het asielrelaas ontleent, betwijfelt.

6. Gezien de gronden van het beroep, zoals aangevoerd in het beroepschrift en toegelicht ter zitting, en gezien het door verweerder ter zitting ingenomen standpunt, zoals hiervoor weergegeven heeft de rechtsstrijd betrekking op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde inwilligingsgrond.

7. Op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

8. Op grond van artikel 3 van het EVRM mag niemand onderworpen worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) volgt, dat op de staten die partij zijn bij het EVRM, de verantwoordelijkheid rust een uit te zetten vreemdeling te behoeden voor een behandeling die in strijd is met deze bepaling. Uitzetting dient niet plaats te vinden indien de vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een dergelijke behandeling (uitspraken van het EHRM van 30 oktober 1991 en 15 november 1996 inzake respectievelijk *Sofer* RV 1991 nr. 19, en *Özdemir*, NJ 1997 nr. 301). De loutere mogelijkheid van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM is in het algemeen niet voldoende om voornoemd reëel risico aan te kunnen nemen.

9. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Ingevolge het tweede lid wordt met feiten en omstandigheden bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, relevant kunnen zijn.

10. Ten aanzien van de door eiseres bij de aanvullende gronden overgelegde stukken is de rechtbank van oordeel dat deze stukken aan te merken zijn als een nadere

onderbouwing van de eerdere door eiseres geponeerde stelling dat zij als alleenstaande moeder met een illegaal kind vreest voor schending van artikel 3 van het EVRM. Dientengevolge staat de ex tunc toetsing er in beroep niet aan in de weg deze stukken in de beoordeling te betrekken.

11. De rechtbank is van oordeel dat de huidige zwangerschap van eiseres een omstandigheid is die na het nemen van het bestreden besluit is opgekomen en in zoverre een nieuw feit betreft als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000. De rechtbank volgt verweerder niet in het oordeel dat eiseres dit eerder in de procedure had behoren aan te voeren. Niet in te zien valt immers wanneer eiseres dit had kunnen doen nu het bestreden besluit dateert van 22 augustus 2006 en zij haar tweede kind mei 2007 verwacht. De rechtbank is echter van oordeel dat de zwangerschap van eiseres geen rechtens relevant nieuw feit betreft nu door eiseres niet aannemelijk is gemaakt in welk opzicht haar tweede zwangerschap en de door China gevoerde éénkindpolitiek zal leiden tot sociale uitsluiting of discriminatie of tot onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, en dit feit om die reden dus niet relevant is voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning.

12. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres niet aannemelijk gemaakt dat zij vanwege haar in strijd met de regels voor geboortebeperving geboren kind of het feit dat zij een alleenstaande moeder is dusdanig zal worden gediscrimineerd dat haar bestaansmogelijkheden zodanig zullen worden beperkt dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. De stelling van eiseres dat zij en haar kind zullen worden uitgesloten van alle sociale voorzieningen, is onvoldoende aannemelijk gemaakt. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat het niet kunnen betalen van de social compensation fee zal leiden tot sociale uitsluiting of discriminatie en tot onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hierbij is tevens van belang dat niet gebleken is hoe hoog deze social compensation fee zal zijn in het geval van eiseres. Uit het ambtsbericht van mei 2006 blijkt immers dat de hoogte van de social compensation fee wordt vastgesteld door de provincie en dat deze kan variëren; in sommige gebieden in China is deze laag en in andere juist hoog.

13. Eiseres heeft niet onderbouwd dat zij met reden vreest dat zij persoonlijk lichamelijk geweld zal ondervinden van de lokale autoriteiten. De verwijzing naar het Annual Report 2005 en 2006 van de Congressional-Executive Commission on China van de Verenigde Staten en het UK Home Office Report van november 2005 en december 2006 is hiervoor onvoldoende. Bovendien is niet aannemelijk dat eiseres tegen dit geweld geen bescherming kan krijgen van de hogere autoriteiten, nu burgers volgens de wet gezinsplanningsambtenaren kunnen aanklagen die hun bevoegdheden hebben overschreden. Evenmin is aannemelijk geworden dat voor eiseres geen opvangmogelijkheden aanwezig zijn.

14. Ten aanzien van de stelling van eiseres dat zij thans een reëel risico loopt om onder druk gezet te worden door overheidsambtenaren om een abortus of sterilisatie te laten uitvoeren merkt de rechtbank nog op dat uit het ambtsbericht van mei 2006 blijkt dat er in China sinds 2002 een wet van kracht is die fysieke dwang tot abortus/sterilisatie in het kader van family planning verbiedt. Mede gelet hierop is het louter verwijzen naar de door eiseres overgelegde algemene informatie onvoldoende om een dergelijk risico aan te nemen.

15. Naar het oordeel van de rechtbank vloeit uit het voorgaande voort dat het niet aannemelijk is dat eiseres en haar kind bij terugkeer naar China het risico lopen op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en derhalve is het beroep

van eiseres op haar positie als alleenstaande moeder van een 'illegaal' kind onvoldoende zwaarwegend om voor verblijfsaanvaarding op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in aanmerking te komen.

16. Ten aanzien van het beroep op artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank dat verweerder terecht heeft gewezen op de strikte scheiding tussen asiel en regulier die ertoe leidt, dat de beoordeling van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden in de procedure omtrent een reguliere vergunning. Verweerder heeft derhalve niet hoeven toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

17. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.H. Pennings en in het openbaar uitgesproken op 26 april 2007 in tegenwoordigheid van mr. S.B.M. Vreeswijk als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

02 MEI 2007

Voor fotocopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nabenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Mr. M.R. van Gemert
Mr. A. Kiliç - Şahin
Mr. R.M. Tjong Kien Sang

RAAD VAN STATE	
3166	INGEKOMEN
B	29 MEI 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Grifdijk-Zuid 133
6663 BE Lent

Telefoon
024 360 55 66
Fax
024 360 14 99

E-mail
info@vangemert-kilic.nl
Internet
www.vangemert-kilic.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 's-Gravenhage

Per aangetekende post
en per fax: 070-3651380
Aantal pag. (excl. Prod.): 4

Nijmegen/Lent, 29 mei 2007

Inzake (MS)/Hoger Beroep
V-nummer :
Proc.nummer : 06/45702
Ons kenmerk : 2007.000548

Geachte heer/mevrouw,

Appellante is geboren op en van Chinese nationaliteit, thans verblijvende te en voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mr. M. Stoetzer-van Esch van Van Gemert & Kiliç advocaten, kantoorhoudende aan de Grifdijk-Zuid 133, 6663 BE Lent, die tot het indienen van het hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is met recht van substitutie.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Arnhem van 26 april 2007, verzonden 2 mei 2007, waarin deze het beroep van appellante ongegrond verklaart. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellante is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellante daarom niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000.

Een afschrift van deze grieven van het hoger beroepschrift zijn tevens aan verweerder toegezonden.

De grieven tegen de aangevallen uitspraak zullen hierna worden besproken. Daarbij zal voor de duidelijkheid de volgorde van de overwegingen in de uitspraak worden aangehouden bij het bespreken van de grieven.

De rechtbank overwoog:

"De rechtbank is echter van oordeel dat de zwangerschap van eiseres geen rechtens relevant nieuw feit betreft nu door eiseres niet aannemelijk is gemaakt in welk opzicht haar tweede zwangerschap en de door China gevoerde éénkindpolitiek zal leiden tot sociale uitsluiting of discriminatie of tot onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM." (r.o. 11')

Grief 1:

Op de eerste plaats gaat de rechtbank hiermee voorbij aan de aangevoerde argumenten in de aanvullende gronden van het beroep d.d. 1 maart 2007 (produktie 2) waarin verwezen wordt naar informatie van ACCORD d.d. 17 maart 2006, UK Home office d.d. 22 december 2006 en een Operational Guidance note d.d. 21 november 2006. Uit deze informatie blijkt immers dat appellante een reëel risico loopt om te worden gedwongen een abortus te laten uitvoeren en te worden gesteriliseerd. Daarnaast zal zij worden vervolgd omdat zij de social compensation fee niet kan betalen. Bovendien loopt haar kind(eren) het reële risico te worden gediscrimineerd op het gebied van onderwijs, werk, medische zorg en registratie.

Grief 2:

Tevens heeft de rechtbank afwijkend geoordeeld van de rechtbank Haarlem d.d. 28 november 2006 en de rechtbank Groningen d.d. 29 december 2006, waarnaar wordt verwezen in de gronden beroep van 1 maart 2007. In de uitspraken werden de genoemde omstandigheden wel aangemerkt als een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

De rechtbank overwoog:

"De stelling van eiseres dat zij en haar kind zullen worden uitgesloten van alle sociale voorzieningen, is onvoldoende onderbouwd." (r.o. 12)

Grief 3:

De rechtbank gaat hiermee voorbij aan hetgeen appellante heeft aangevoerd in de gronden beroep van 1 maart 2007. In de gronden is verwezen naar een rapport van ACCORD d.d. 17 maart 2006. Hierin staat vermeld dat illegale kinderen "don't

have any perspectives in education and no medical care supported by a working unit. Authorities often refuse to register them and to issue documents to them. This is more standard behaviour than an exception." Discriminatie is dus eerder standaard gedrag dan een uitzondering.

De rechtbank overwoog:

"Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat het niet kunnen betalen van de social compensation fee zal leiden tot sociale uitsluiting of discriminatie en tot onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM. Hierbij is tevens van belang dat niet gebleken is hoe hoog deze social compensation fee zal zijn in het geval van eiseres."(r.o. 12)

Grief 4:

Ten onrechte is de rechtbank voorbij gegaan aan hetgeen is aangevoerd in de gronden beroep van 1 maart 2007. Appellante heeft gesteld dat de hoogte varieert tussen de 6 maanden en 10 keer een gemiddeld jaarinkomen. Dit blijkt onder meer uit het ambtsbericht van mei 2006, p. 23. Een dergelijk hoog bedrag kan door appellante niet worden opgebracht. Niet het minimale en zeker niet het maximale bedrag. Indien appellante niet betaalt, wordt zij vervolgd. Dit blijkt onder meer uit het Congressional Executive Commission in China, annual report d.d. 20 september 2006 (p. 109). Hierin wordt tevens vermeld dat er berichten zijn van ambtenaren die de huizen van mensen vernield hebben, die hun boete niet hadden betaald. Deze informatie heeft de rechtbank niet althans onvoldoende meegenomen in haar beoordeling.

De rechtbank overwoog:

"Eiseres heeft niet onderbouwd dat zij met reden vreest dat zij persoonlijk lichamelijk geweld zal ondervinden van de lokale autoriteiten" (r.o. 13)

Grief 5:

De rechtbank geeft blijk van een onjuiste beoordeling van de informatie die is ingebracht door appellante. Appellante heeft o.a. bij de gronden van het beroepschrift d.d. 1 maart 2007 verwezen naar het rapport van ACCORD d.d. 17 maart 2006. Hierin staat (p. 15) vermeld *"She will be taken to a hospital by a special committee. This committee's authority is comparable to police authority. So it is not easy to escape from the situation. In the hospital the committee will take care that the medic will give her an injection for an abortion and then the case could be over. But is very likely that she or her husband or boyfriend could also have a treatment for sterilization. These procedures are very likely to happen."* Deze procedures zullen dus zeer waarschijnlijk plaatsvinden.

De rechtbank overwoog:

"Bovendien is niet aannemelijk dat eiseres tegen dit geweld geen bescherming kan krijgen van de hogere autoriteiten."

Grief 6:

De rechtbank gaat hiermee voorbij aan de informatie waarnaar is verwezen in de gronden beroep van 1 maart 2007. In het rapport van ACCORD d.d. 17 maart 2006 (p. 14) staat vermeld dat ambtenaren gestraft kunnen worden als ze niet succesvol genoeg waren in het dwingen van mensen om slechts één kind of helemaal geen kind te krijgen. In het rapport van UK Home office d.d. 21 november 2006 (p. 11) staat dat slachtoffers bij onmenselijke behandeling of vervolging door de autoriteiten niet bij deze autoriteiten om bescherming kunnen vragen.

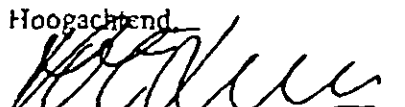
Conclusie:

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellante in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag, het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten en de artikelen 3 van respectievelijk het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Anti-Folterverdrag. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellante dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellante uw college derhalve:

1. De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
2. Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan appellante een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29 lid 1, sub b Vw 2000 wordt verleend;
3. Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
4. Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend

mr. M. Stoetzer - van Esch